

ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«УНІВЕРСИТЕТ ЕКОНОМІКИ ТА ПРАВА «КРОК»
Кафедра міжнародних відносин та журналістики
Спеціальність: 061 «Журналістика»

КВАЛІФІКАЦІЙНА БАКАЛАВРСЬКА РОБОТА

на тему:

«ПУБЛІЦИСТИКА ЄВГЕНА МАЛАНЮКА: ПРОБЛЕМА ДЕРЖАВИ ТА НАЦІЇ»

Студентка IV курсу

Групи ЖУР-20

Ситник Альона Дмитрівна

Науковий керівник:

Кандидат філологічних наук,

професор, завідувач кафедри

міжнародних відносин та

журналістики

Момот Неля Миколаївна

(Підпис студента)

(Дата)

(Підпис)

Попередній захист

(Висновок: «До захисту в Екзаменаційній комісії»)

Завідувач кафедри

Момот Н.М.

(Підпис)

(Прізвище,
ініціали)

(Дата)

Київ — 2024 рік

ЗМІСТ

ВСТУП	
РОЗДІЛ 1. ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ СТИЛЬ ТА ЙОГО ЗНАЧЕННЯ.....	
1.1. Основні характеристики публіцистичного стилю	
1.2. Роль публіцистики у формуванні громадської думки.....	
1.3. Публіцистика як своєрідний тип творчості.....	
РОЗДІЛ 2. ФЕНОМЕН ЄВГЕНА МАЛАНЮКА У КОНТЕКСТІ ЕСЕЇСТИКИ.	
2.1. Феноменальність есеїстики Євгена Маланюка	
2.2. Євген Маланюк – Єжи Гедройць – паризька «Kultura»: точки перетину	
2.3. «Малоросійство» Євгена Маланюка і сьогодення	
РОЗДІЛ 3. АНАЛІЗ ПУБЛІЦИСТИКИ ЄВГЕНА МАЛАНЮКА.....	
3.1. Виявлення головних проблем держави та нації, які порушуються в публікаціях Євгена Маланюка.....	
3.2. Аналіз методів та прийомів, використаних Маланюком для висвітлення проблем	
3.3. Вплив публіцистики Євгена Маланюка на формування громадської думки	
ВИСНОВКИ	
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	

ВСТУП

Актуальність дослідження. Публіцистика Євгена Маланюка, що стосується проблем держави та нації – є актуальною темою для наукового дослідження. У сучасному світі, де відбуваються швидкі політичні, економічні та соціальні зміни, розуміння проблем, що виникають у суспільстві, є дуже важливим для забезпечення стабільності та процвітання нації.

Публіцистика Маланюка відображає глибокі та актуальні проблеми, з якими суспільство стикається сьогодні. Дослідження Маланюка включають аналіз політичної ситуації, економічних проблем, соціальних нерівностей та інших аспектів сучасного життя.

Маланюк відомий своїми аналітичними та глибокими поглядами на суспільство, його твори допомагають зрозуміти сучасні проблеми української держави та нації з історичної та сучасної перспектив.

Об'єктом дослідження є публіцистика Маланюка, яка стосується проблем держави та нації. Це включає його статті, есеї, інтерв'ю та інші публікації, які присвячені аналізу та розкриттю проблем, що виникають у контексті сучасного суспільства.

Предметом дослідження є проблеми держави та нації, які порушуються в публікаціях Маланюка. Це включає аналіз основних тем, ідей та концепцій, які висвітлюються в його творчості та мають суттєвий вплив на формування громадської думки.

Метою дослідження є докладний аналіз публіцистики Маланюка з проблем держави та нації. Головним завданням є виявлення головних проблем, які порушуються в його публікаціях, аналіз методів та прийомів, використаних Маланюком для їх висвітлення, а також визначення впливу його публіцистики на формування громадської думки.

Для досягнення поставленої мети необхідно вирішити такі **завдання**:

- дослідити основні риси публіцистичного стилю, включаючи його мовні та стилістичні особливості;

- проаналізувати вплив публіцистики на формування громадської думки та її значення у політичному та соціальному контексті;
- розглянути публіцистику як вид творчості та з'ясувати її основні принципи й характеристики;
- визначити аспекти, які роблять його творчість феноменальною в рамках есеїстики;
- вивчити вплив цих особистостей та видання на культурне життя та громадську думку;
- визначення їхньої актуальності та впливу на громадську думку;
- оцінка значення та впливу творчості Маланюка на розвиток культурно-політичного життя.

Для вирішення поставлених завдань використано наступні **методи дослідження:**

- літературний аналіз: досліджувались основні риси публіцистичних текстів Є. Маланюка, а саме: «Книга спостережень», «Малоросійство», включаючи його мовні та стилістичні особливості;
- аналіз журналістських текстів: аналізувалися різноманітні журналістські тексти, зокрема статті, коментарі, інтерв'ю тощо. Під час аналізу зверталася увага на лінгвістичні та стилістичні особливості публіцистики, такі як: використання риторичних прийомів, емоційність мовлення, наявність аргументованості та переконливості;
- біографічний метод: досліджено життєвий шлях та творчість відомих публіцистів і видавців, а також їхній вплив на культурне життя та громадську думку. Це дало змогу визначити актуальність їхньої роботи та вплив на громадську думку;
- критичний аналіз: проведено критичний аналіз отриманих даних і висновків, а також оцінку значення та впливу журналістики на розвиток культурного та політичного життя. Відзначено основні принципи та особливості журналістики, а також вклад Маланюка в цей розвиток.

Наукова новизна дослідження полягає у систематичному аналізі публіцистики Маланюка з проблем держави та нації, виявленні головних проблем, методів та прийомів, які використовував автор для їх висвітлення, а також у розкритті впливу цієї публіцистики на формування громадської думки. Таке дослідження і далі аналізується та сприятиме глибшому розумінню сутності держави та національної ідентичності.

Теоретичне значення дослідження. Дослідження має важливе теоретичне значення, оскільки воно спрямоване на розширення наукового розуміння публіцистики як своєрідного типу творчості та її ролі у формуванні громадської думки. Результати дослідження дали можливість поглибити знання про основні проблеми держави та нації, а також про методи та прийоми, які використовуються в публіцистиці для їх висвітлення.

Практичне значення дослідження. Дослідження має практичне значення, оскільки його результати можуть бути використані для поглиблення розуміння сучасних проблем, з якими стикається суспільство. Аналіз публіцистики Маланюка допоміг виявити ключові аспекти проблем держави та нації, а також зрозуміти, які методи та прийоми можуть бути ефективними для висвітлення цих проблем у громадському дискурсі.

Апробація результатів. Результати досліджень були представлені в доповіді на III Всеукраїнській науково-практичній інтернет-конференції молодих учених та студентів "Міждисциплінарні дослідження науки XXI століття". Автори: А. Д. Ситник, М. В. Бурмака. Тема доповіді: "Публіцистика Євгена Маланюка: проблема держави та нації". Місце проведення: Київ, Університет "КРОК", 1 грудня 2023 року, с. 203-205.

Структура роботи. Робота складається з вступу, трьох розділів, висновку, списку використаних джерел. Повний обсяг роботи становить 77 сторінок.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження публіцистичної спадщини Євгена Маланюка дозволило нам зробити наступні висновки та узагальнення:

1) Публіцистичний стиль мови займає важливе місце у сферах громадсько-політичного життя, відіграючи ключову роль у формуванні громадської думки та впливаючи на соціокультурні процеси. Цей стиль вирізняється актуальністю, емоційною насиченістю та динамічністю. Публіцистика прагне не лише інформувати, а й викликати реакцію, обговорення. Її текстами пронизана глибока емоційність, що допомагає читачу відчувати справжній настрій подій. Цей стиль характеризується логічною побудовою матеріалу, де кожна інформація має своє обґрунтування і виходить з певних передумов, чітко формулюється і підкріплюється фактами.

Важливою особливістю публіцистичного стилю є його здатність до аналітики, й інтеграції інформації, що забезпечує глибоке розуміння обговорюваних питань. Він вміщує в собі елементи науковості, адже висновки та судження, які пропонуються читачеві, часто базуються на дослідженнях та статистиці. Таке поєднання наукових даних із публіцистичною доступністю та емоційністю робить інформацію більш переконливою.

Мовні та стилістичні особливості публіцистичного стилю в українській мові є виразом унікальної здатності адаптуватися до політичних, соціальних та культурних змін, які відбуваються в країні, зокрема з моменту здобуття незалежності. Цей стиль включає в себе елементи наукового, офіційно-ділового та художнього стилів, що дозволяє йому ефективно виконувати свої основні функції: інформувати, переконувати, впливати на громадську думку та викликати емоційний резонанс.

Синтез різних стилів дозволяє публіцистиці бути гнучкою та динамічною. Використання наукової лексики та точних визначень допомагає забезпечити достовірність та об'єктивність інформації. Офіційно-ділові елементи, такі як точні дати, назви та терміни, надають текстам серйозності та офіційності.

Художні засоби, включаючи метафори, порівняння та інші фігури мовлення, використовуються для того, щоб залучити увагу читачів і вплинути на їхні емоції.

Публіцистичний стиль використовує різноманітні стилістичні прийоми для підкреслення важливості інформації та залучення уваги читачів. Серед них – повтори, риторичні запитання, емоційні вставки та апеляції до читача. Ці прийоми сприяють кращому сприйняттю матеріалу та емоційному залученню аудиторії.

2) Публіцистика, яка є одним із найважливіших елементів журналістики, відіграє ключову роль у формуванні громадської думки. Вона служить мостом між журналістами та громадськістю, сприяючи зростанню обізнаності та розуміння актуальних суспільних проблем. Журналісти використовують свої професійні навички для аналізу та коментування широкого спектру тем, від політики до культури, що допомагає громадянам зрозуміти причини та наслідки подій у світі.

Публіцистика зосереджена на поширенні об'єктивної інформації, глибокому аналізі подій та роздумах над актуальними суспільними питаннями. Журналістика не лише інформує суспільство, а й спонукає до активної участі в дебатах, створюючи матеріали, що викликають сильні емоційні реакції та сприяють обговоренню. Це відкриває широкі можливості для діалогу між різними групами населення, обміну думками та аргументами, що є фундаментом для демократичної участі та плюралізму в суспільстві.

Крім того, публіцистика сприяє розвитку аналітичного мислення. Журналістські матеріали часто включають обґрунтовані аргументи, дослідження, статистичні дані, що дозволяють громадянам формувати власні обґрунтовані погляди на різні питання. Це не тільки сприяє глибокому розумінню проблем, але й стимулює інтелектуальний інтерес та бажання досліджувати і дізнаватися більше про обговорювані теми. Таким чином, публіцистика вносить значний вклад у формування освіченої, добре інформованої громадськості, здатної активно взаємодіяти та впливати на суспільні зміни в політичному та соціальному контекстах.

Окрім впливу на думки та переконання, журналістика має потенціал змінювати стереотипи та сприяти соціальному прогресу. Важливим є також внесок журналістики у просування позитивних змін та культуру активної громадянської участі.

3) Публіцистика як своєрідний тип творчості є однією з найважливіших сфер журналістики, яка поєднує в собі глибину наукового дослідження та здатність впливати на громадську думку. Це особливий вид творчості, оскільки журналіст не тільки фіксує події, але й аналізує їх, використовуючи логіко-абстрактне та конкретно-образне мислення для створення нових духовно-інтелектуальних цінностей. Головною метою журналістики є вплив на громадську думку та формування суспільної свідомості через пояснення, переконання, викриття, агітацію та пропаганду. В публіцистичних творах ми знаходимо унікальне поєднання лексико-стилістичних особливостей, що включають елементи наукового дослідження, ораторського мовлення, жвавості розмовної мови та організації літературної мови.

Публіцистика як своєрідний тип творчості відрізняється особливим підходом до вибору тем та ідей, які висвітлюються у творах. На відміну від художньої літератури, де основний акцент робиться на естетичному відображенні дійсності, публіцистичні твори зосереджуються на проблемах, які бачить автор, його оцінках та концепціях. Важливою особливістю публіцистики є те, що тема тут не просто визначає предмет відображення, а й охоплює конкретну проблему, актуальні питання, що потребують обговорення та рефлексії. Це робить публіцистичні твори невід'ємною частиною суспільних дискусій.

Ідея в публіцистиці виражена більш прямо та однозначно, ніж у художній літературі. Вона має бути чітко сформульована, не допускаючи двозначностей, що сприяє безпосередньому впливу на читача та його готовності до дії або переосмислення власних поглядів. Публіцистика має на меті не тільки інформування, але й мобілізацію читача на вирішення актуальних проблем, що їх висвітлює автор.

4) Євген Маланюк, як видатний майстер есеїстики, вражає своїм глибоким зануренням у складність тем і проблем, які він обирає для своїх роздумів. Його роботи, які аналізують суспільні питання, не тільки демонструють його власні інтелектуальні здібності, але й стимулюють читача до подальших роздумів, що є виявом справжнього майстерства есеїстики. Літературне есе в його виконанні стає не тільки формою творчості, але й засобом аналітичного дослідження, що дозволяє глибше зануритися в сутність обговорюваних проблем.

Есеїстика Маланюка вирізняється методологією спостереження, яка базується на серйозній аналітиці та обширному знанні європейської культурної спадщини та української літератури. Його «Книга спостережень» є взірцем глибокого філософського та історичного осмислення, де кожна стаття відображає образ автора і його унікальний погляд на обговорювані проблеми. З іншого боку, його нотатки виявляють більш спонтанний характер мислення, що сприяє постійному розвитку його авторської ідентичності.

Основною відмінною рисою його есеїстичного стилю є виразна інтелектуальність думки та строга логічність викладу, які роблять його твори чіткими та переконливими, навіть без класичного сюжету. Такий підхід не лише підкреслює його особистісні якості, але й робить його твори значущими в контексті української та світової літературних традицій.

Феноменальність есеїстики Євгена Маланюка проявляється не тільки в його витонченій майстерності письма, але й у унікальному способі взаємодії з читачем. Він не просто задає питання, а створює діалог, запрошуючи читача до активної участі у розмові. Ця діалогічність есе Маланюка вимагає від читача не лише сприйняття тексту, але й активної рефлексії та аналізу, що робить його твори інструментом спільного розуміння та розв'язання національних проблем. Такий підхід є критично важливим для залучення суспільства до активної участі в обговоренні важливих питань.

Активно займаючись створенням літературних записів на протязі свого життя, від молодих років в Українській Народній Республіці до останніх днів у Нью-Йорку, Маланюк залишався відкритим до всього, що відбувалося навколо.

Його екзистенційний досвід у період суспільних і соціальних змін, глобальних трансформацій світу відіграє ключову роль у формуванні його есеїстичного голосу. Ці зміни, які торкнулися ідеології, світогляду, духовності, знайшли своє відображення в його роботах, роблячи їх глибоко осмисленими та актуальними.

5) Євген Маланюк мав значний вплив на культурне життя та громадську думку в Україні. Його творчість, насичена глибоким сенсом та аналізом сучасності, відіграє ключову роль у висвітленні актуальних соціальних та етичних проблем. Маланюк не просто писав вірші чи есеї, він задавав складні питання про історію, політику, філософію та сутність людського буття, виступаючи у ролі пророка для українського народу.

У своїй творчості Маланюк часто торкався контroversійних тем, змушуючи читачів не просто читати, а активно думати та обговорювати важливі проблеми. Його вміння використовувати пропагандистські методи для мобілізації громадської думки та стимулювання змін в суспільстві мало значний вплив на його оточення. Маланюк вдало звертався до емоцій читачів, викликаючи співчуття, гнів чи невдоволення, що допомагало залучити увагу до нагальних проблем.

Крім того, його здатність описувати ситуації, які ставали близькими до серця читачів, створювала емоційний зв'язок з літературними персонажами та спонукала до рефлексії щодо відображених соціальних проблем. Використовуючи літературу як засіб комунікації та впливу, Маланюк відігравав важливу роль у формуванні культурного життя та громадської думки. Це робить його не тільки видатним письменником, але й значним громадським діячем, чий вплив продовжує відчуватися донині.

6) Творчість Євгена Маланюка завжди вирізнялась глибоким аналітичним підходом і активною громадською позицією, зокрема у його есеїстиці, яка і сьогодні відіграє значущу роль у формуванні громадської думки. Есеїстика Маланюка має два головні напрямки: боротьба з колоніальною та постколоніальною свідомістю серед українців материкової України та формування образу України як особливого духовного середовища на

міжнародному рівні. Ці напрямки допомагають зрозуміти актуальність його творів у контексті національної ідентичності та її презентації на глобальній арені.

Маланюк невтомно виступав проти російського тоталітаризму, малоросійства, більшовизму, піддаючи гострій критиці ідеологічні та політичні системи, які намагалися придушити українську національну свідомість. Його есеїстичні твори акцентували на потребі подолання колоніального менталітету і сприяли розвитку гордості за національну культуру та історію. Таке підходження має мету не лише відновлення історичної справедливості, а й створення міцного фундаменту для майбутнього розвитку українського суспільства.

Особливо важливим є внесок Маланюка у міжнародне визнання України як унікального духовного і культурного простору. Через свою есеїстику, він не просто висвітлював внутрішні виклики, але й активно працював над створенням позитивного іміджу України на світовій арені, підкреслюючи її культурне багатство і духовну глибину.

Вплив творів Маланюка на громадську думку можна оцінити як важливий елемент у формуванні національної ідентичності і самоусвідомлення українців, а також у визначенні дипломатичного курсу країни. Його роботи надихають на замислення і дію, спонукають до глибшого осмислення історичного шляху України та її місця у світі, що є надзвичайно актуальним у сучасних умовах.

7) Визначальною особливістю його творчості є зосередження на проблемах української державності та національної ідентичності. Маланюк чітко аналізував провали спроб утвердження незалежної України в 1917-1920 роках, вказуючи на слабкі сторони української еліти, недооцінку загроз з боку Москви та недостатню зрілість національної свідомості.

Через свої твори, зокрема через есе «Малоросійство», Маланюк виступав з критикою пасивності української інтелігенції та політичної еліти, які не змогли адекватно відповісти на виклики часу. Він осмислював «малоросійство» як національну хворобу, що проявляється в недостатній самооцінці та підкоренні чужоземним інтересам. Маланюк пропонував шлях національного

самовизначення, вважаючи його єдиним можливим для розвитку суверенної України.

Есе «Малоросійство» є важливим культурологічним дослідженням, яке викладає детальний аналіз національної ідентичності та її кризи. Маланюк критикує гопако-шароварництво та лжепатріотизм, які, на його думку, приховують справжні проблеми української культури. Він вважає, що малоросійство поразило не тільки півінтелігентство, але й інтелігенцію, яка повинна бути на передньому краї боротьби за національну свідомість.

Маланюк пропонує мазепинство як антитезу малоросійства, визначаючи його як свідому волю до політичної та військової незалежності. Це вказує на активну національну свідомість, яка може стати основою для відновлення державності та духовної суверенності. Усвідомлення та аналіз малоросійства Маланюком сприяють культурній освіті, спонукаючи до глибшого розуміння інтелектуальних і культурних потреб українського суспільства.

Есе «Малоросійство» та інші твори Маланюка не лише висвітлювали існуючі проблеми, але й намагалися мобілізувати українську громаду до активної боротьби за власну ідентичність та незалежність. Через свої твори він прагнув виховати в нації розуміння необхідності політичної та військової самостійності, підкреслюючи, що майбутнє України має бути сповнене державністю, але влада не повинна бути заражена внутрішніми вадами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Академічний тлумачний словник української мови. URL: <http://sum.in.ua/> (дата звернення: 18.03.2024).
2. Анісімова Н. П. Поезія покоління 80-х років ХХ ст. в системі пізньої української модерності: дис. ... доктора філол. наук: 10.01.01. українська література. Київ, 201. 420 с.
3. Артюх В. Про деякі історіософські ідеї в філософській публіцистиці Миколи Шлемкевича: спроба екзистенціальної інтерпретації. *Філологічні трактати*. 2009. Т. 1, № 3–4. С. 5–14.
4. Баган О., Матковський І. Історіософсько-культурологічні візії Євгена Маланюка. Вісниківство: літературна традиція та ідеї. *Визвольний шлях*. 2007. № 6. С. 39–42
5. Білецький В. А. Державотворення та громадянське суспільство. Харків: Планета, 2011. 304 с.
6. Войчишин Ю. «... Ярий крик і біль тужавий»: Поетична особистість Євгена Маланюка. Київ : Либідь, 1993. 160 с.
7. Воронюк І. Націєтворчі візії в есеїстиці Є. Маланюка. *Наукові записки КДПУ ім. В. Винниченка. Серія: Філологічні науки (літературознавство)*. Кіровоград : КДПУ, 2013. Вип. 124. С. 32–38.
8. Герасим Я. Етноестетичні виміри культурологічної концепції Євгена Маланюка. *Слово і час*. 2018. Вип. 2. С. 5–10.
9. Гончар О. І. Твори в трьох томах. Том 3: Публіцистика. Київ: Дніпро, 2016. 648 с.
10. Горленко І. І. Діалектика державотворення в українській публіцистиці. Львів: Львівський університет, 2011. 312 с.
11. Гриньків І. І. Українська революція 1917-1920 рр.: Національна ідея та національний рух. Київ: Смолоскип, 2013. 320 с.
12. Грицак Я. Нариси історії модерної України: формування модерної української нації ХІХ-ХХ ст. : навчальний посібник для учнів гуманітарних

гімназій, ліцеїв, студентів історичних факультетів вузів, вчителів. Київ: Генеза, 1996. 360 с.

13. Гриценко Л. В. Євген Маланюк: національна самосвідомість та ідентичність. Київ: Видавництво КНУ, 2012. 188 с.

14. Дем'яненко С. Мушу випити келих до краю: вивчаємо життя і творчість Є. Маланюка. *Дивослово*. 2014. Вип. 12. С. 14–24.

15. Дзюба І. Поезія вигнання. З криниці літ. У 3 т. Т.1: Статті. Доповіді. Рецензії. Передмови. Дещо про добрих сусідів і духовну рідню. Київ : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2006. 973 с.

16. Донцов Д. Рік 1918, Київ: Документально-художнє видання / упор.: К. Ю. Галушко. Київ: Темпора, 2002. 208 с.

17. Думки про творчість Євгена Маланюка. URL: <https://ukrclassic.com.ua/katalog/m/malanyuk-evgen/3559-dumki-pro-tvorchistevgena-malanyuka> (дата звернення: 19.03.2024).

18. Зеленська В. Євген Маланюк у державотворчих процесах України: оцінка Леоніда Куценка. Між Бугом і Дніпром. *Науково-краєзнавчий вісник Центральної України*. 2021. Вип. 16. С. 288-296.

19. Із секретів поетичної творчості. Іван Франко. URL: <https://zbruc.eu/node/34271> (дата звернення: 18.03.2024).

20. Качуровський І. Дві статті про поета. *Променисті сільвети: Лекції. доповіді, статті. есеї. розвідки*. Київ : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. С. 351–373.

21. Клочек Г. Енергія художнього слова: навчальний посібник. Кіровоград: РВВ КДПУ ім. Винниченка, 2007. 448 с.

22. Клочек Г. Д. Конгеніальність шевченкіани Є. Маланюка. *Наукові записки КДПУ ім. В. Винниченка. Серія: Філологічні науки (літературознавство)* / відп. ред. Г. Д. Клочек. Кіровоград : КДПУ, 2013. Вип. 124. С. 3–8.

23. Коновалець Є. Причинки до історії Української революції. URL: <https://diasporiana.org.ua/istoriya/1510konovalets-ye-prichinki-do-istoriyi-ukrayinskoji-revoljutsiyi/> (дата звернення: 31.03.2024).

24. Кравченко С. Євген Маланюк на шпальтах польського часопису «*Biuletyn Polsko-Ukraiński*» (Варшава, 1932-1938рр.). *Збірник праць Науково-дослідного центру періодики*. 2009. Вип 1. С. 596–610.
25. Краснощок В. Концепти «геніальність» та «месіанство» в шевченкіані Є. Маланюка. *Українознавчий альманах*. 2013. Вип. 12. С. 127–131.
26. Крупач М. «Великий ворог» із «маленької задротяної каплиці» (пореволюційні «бої» Євгена Маланюка за нове національне мистецтво). *Слово і час*. 2018. №2. С. 18–24.
27. Крупач М. Літературно-артистичне товариство «Веселка» (1922-1923). *Парадигма*, 2004. Вип. 2. С. 268–285.
28. Крупач М. Початок таборової діяльності Євгена Маланюка. *Українське літературознавство*. 2011. Вип. 73. С. 73–87.
29. Крупач М. «Таємниця» Євгена Маланюка. *Парадигма*. 2008. Вип. 3. С. 241–251.
30. Кузьмін О. В. Національно-політичні аспекти в публіцистиці Є. Маланюка. Харків: ХНУ імені Каразіна, 2015. 184 с.
31. Куценко Л. *Dominus Маланюк: тло і постать: монографія*. Київ : Просвіта, 2002. 368 с.
32. Куценко Л. Євген Маланюк: дорогами втрат і сподівань. Кіровоград : Центрально-Українське видавництво, 2002. 82 с.
33. Куценко Л. Публіцистика Є. Маланюка: пошук відповідей на «прокляті питання» і спроба естетичного самовизначення (1921-1923 рр.). URL: <https://md-eksperiment.org/post/20160629-publicistika-yemalanyuka-poshuk-vidpovidej-na-proklyati-pitannya-i-sproba-estetichnogosamoviznachennya-1921-1923-rr> (дата звернення: 18.03.2024).
34. Лавріненко Ю. Мислитель-спостережник. *Зруб і парости: літературнокритичні статті, есеї, рефлексії*. Мunchen : Сучасність. 1971. С. 162–165.
35. Лиман Д. Специфіка реалізації профетичних візій у ліриці жінок-вісниківців. *Науковий вісник УжНУ. Сер. Філологія*. 2016. Вип. 2 (36). Ужгород:

Видавництво Олександри Гаркуші. С. 171–174.

36. Лисенко-Єржиківська Н. Творчість Євгена Маланюка в контексті слов'янських літератур. *Художня культура. Актуальні проблеми*. 2007. Вип. 4. С. 548–563.

37. Лободовський Ю. Після смерті Маланюка. *Проти упирів минулого. Думки про Польщу та Україну*. Львів : Астролябія, 2015. С. 341–364.

38. Маланюк Є. Дмитро Донцов (До 75-ліття). *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 338–345.

39. Маланюк Є. До роковин Лесі Українки. (13.11.1871). *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 200–210.

40. Маланюк Є. До справжнього Шевченка. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 138–149.

41. Маланюк Є. До Шевченкових роковин. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 150–155.

42. Маланюк Є. Думки про мистецтво. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 74–82.

43. Маланюк Є. З нотатника (витяги з еміграційних періодичних видань) / передмова, упорядження Григорія Клочека, коментарі та примітки Нелі Момот. Кропивницький: Видавець Лисенко В. Ф., 2021. 224 с.

44. Маланюк Є. Крути. Народина нового українця. Крути 29 січня 1918р. Київ: Видавництво імені Олени Теліги, 2007. 95 с.

45. Маланюк Є. Лист до молодих. Земна Мадонна. Пряшів: Словацьке педагогічне товариство в Братиславі. Відділ української літератури в Пряшеві. *Фундація ім. Олега Ольжича в Лондоні*, 1991. С. 323–326.

46. Маланюк Є. Малоросійство. Київ : Український пріоритет, 2015. 48 с.

47. Маланюк Є. Нариси з історії нашої культури. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 18–73.

48. Маланюк Є. Наступ мікробів. *Книга спостережень. Проза*. Торонто : Накладом вид-ва «Гомін України», 1962. С. 157–164.

49. Маланюк Є. Поезії / упоряд. Т. Салига. Львів: УПІ ім. Івана

Федорова; «Фенікс ЛТД», 1992. 686 с.

50. Маланюк Є. Поезія і вірші. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 99–113.

51. Маланюк Є. Ранній Шевченко. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 121–128.

52. Маланюк Є. Репліка. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 114–120.

53. Маланюк Є. Творчість і національність (До проблеми малороссизму в мистецтві). *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 82–97.

54. Маланюк Є. Три літа. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 129–138.

55. Маланюк Є. Ф. К. Шальда. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 9–20.

56. Маланюк Є. Шевченко – живий. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 164–166.

57. Маланюк Є. Шевченко в житті. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 155–163.

58. Маланюк Є. Шевченкові метаморфози. *Книга спостережень: Статті про літературу*. Київ : Дніпро, 1997. С. 161–163.

59. Мафтин Н. Енергетика чину як домінанта стильової палітри Євгена Маланюка. *Слово і Час*. 2018. Вип. 2. С. 31–35.

60. Мирошкіна Н. Постать Т. Шевченка в есеїстичних розвідках Є. Маланюка. *Шевченкознавчі студії*. 2008. Вип. 10. С. 160–167.

61. Мистецтво поетичне. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki> (дата звернення: 18.03.2024).

62. Момот Н. Еміграційна публіцистика Є. Маланюка: суспільна рефлексія та літературно-критичні коментарі на сторінках «Нотатника». *Молодий вчений*. 2018. Вип. 9 (1). С. 90–93.

63. Настасієнко О. Образ Тараса Шевченка в поезії Є. Маланюка

«Шевченко». *Шевченкознавчі студії*. 2013. Вип. 16. С. 62–66.

64. Сидоренко І. П. Євген Маланюк: від публіцистики до політології. Харків: Планета, 2009. 240 с.

65. Соколова Н. Р. Євген Маланюк: взаємодія політичного та культурного в просторі української публіцистики. Одеса: Астропринт, 2018. 240 с.

66. Стельмах В. Національна ідея в сучасній українській публіцистиці. Львів: Світ слова, 2016. 288 с.

67. Ткаченко О. І. Українська ідентичність у контексті політичних процесів. Київ: Книги ХХІ, 2017. 264 с.

68. Україна. 1919 рік. М. Капустянський «Похід Українських армій на Київ-Одесу в 1919 році». Є. Маланюк «Уривки зі спогадів». Документи та матеріали: Документально-наукове видання, 2004. / передм. Я. Тинченко. Київ: Темпора. 558 с.

69. Чорна Л. П. Євген Маланюк: політика і культура. Львів: Галерея слова, 2005. 144 с.

70. Шаповал О. І. Євген Маланюк: політичний вимір публіцистики. Київ: Видавництво КНУ, 2019. 228 с.

71. Шевчук Ю. І. Тексти про Революцію. Київ: Критика, 2015. 560 с.

72. Шлемкевич М. Н. Загублена українська людина. Київ: МП «Фелікс», 2019. 168 с.

73. Ярошенко О. П. Публіцистика Є. Маланюка в контексті сучасних тенденцій. Київ: Дух і літера, 2013. 184 с.